

► 16 Septiembre, 2014

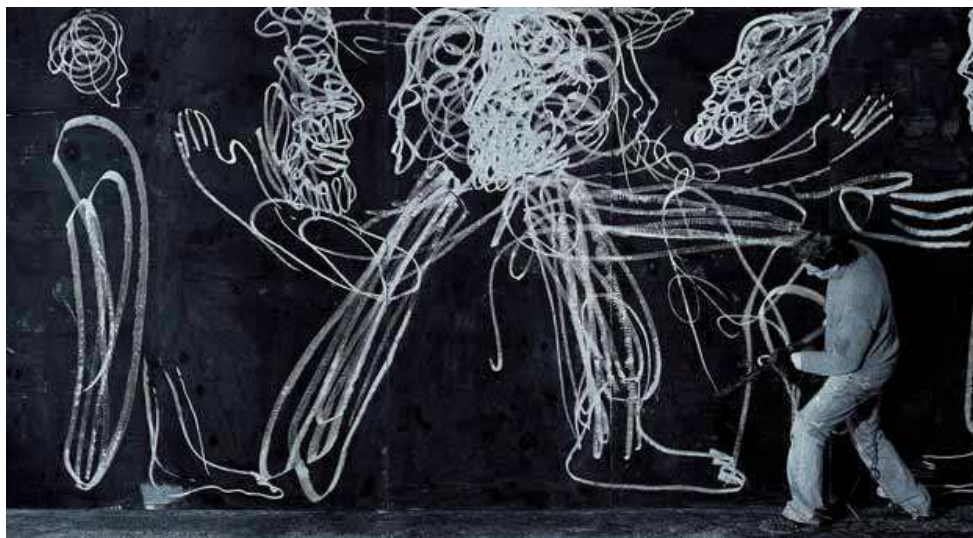
El pintor Agustí Puig obre la temporada del Museu Can Framis amb un immens mural, creat amb una serra mecànica, que furga el misteri de l'existència

Vida, mort i pintura

Maria Palau
 BARCELONA

Agustí Puig (Sabadell, 1957) és la nineta dels ulls d'Antoni Vila Casas, el gran col·leccionista de pintura catalana contemporània. Si algun artista ha mimat més que els altres, és a ell. Va creure en la seva obra des del principi i l'ha anat adquirint amb passió —actualment posseeix una trentena de peces seves—. Quan Woody Allen va exhibir els seus quadres en la pel·lícula *Vicky Cristina Barcelona*, Puig va tocar la glòria. I el seu mecenes es va sentir l'home més feliç del món.

La vida continua, els èxits, per sonats que siguin, passen i Puig no para de treballar com un foll al seu estudi del Vallès amb la mateixa obsessió “d'explicar el món en quatre pinzellades” i, el gran repte, de cercar la bellesa. Sense galeria que el representi a Barcelona —ni actualment enlloc de l'Estat—, però una vegada més amb la complicitat de Vila Casas, Puig ha obert la temporada artística de la capital catalana amb una exposició al Museu Can Framis. Hi presenta la seva obra més recent i, sobretot, l'obra que més gaudeixen creant els artistes d'energia desbordant: els grans formats.

Agustí Puig, en plena feina al seu estudi creant el mural amb una serra mecànica ■ FUNDACIÓ VILA CASAS

Grandíssims formats gestats expressament per a aquesta exposició que ha manllevat una preciosa frase d'Enrique Juncosa per lluir títol: *Va voler ser boira i va voler ser vent* (fins al 22 de febrer). Juncosa és l'autor del text del catàleg de la mostra, un conte que reivindica la llibertat en tot acte de creació.

Amb aquest esperit desacomplexat —“amb por, no tens cap oportunitat que et surti res”—, Puig ha realitzat un immens mural que ocupa la primera sala tota sencera (tres parets) de Can Framis,

L'obra que obre el recorregut expositiu ■

amb la il·lusió de fer germinar “un sentiment” en el públic, d'impressionar-lo com si entrés en una cam-

xes de cartró, d'esquelets dislocats, cossos decapitats i altres signes que re-

meten al final de l'existència. Però atenció: “No és un plany de la mort, sinó una visió de la mort com a celebració de la vida. Sense la mort, la vida no tindria sentit”, exclama Puig. L'artista ha desafiat les capes de pintura blanca i negra amb una serra mecànica, una eina que utilitza des de fa un cert temps per ser més fidel al seu concepte de pintura: “Vull que la mà vagi més de pressa que el pensament.”

Blanc i negre i, com a màxim, algun toc terrós són els aliats actuals d'un artista que no ha renunciat per sempre més al color però que ara mateix no

el fa sentir còmode, “i no em facis dir per què”. El mural, obra principal de l'exposició, és efímer, tot i que l'artista no ha pensat encara si el destruirà o el desmembrarà per desar-lo en qualsevol espai que l'ompli de pols.

Puig va tocar la glòria quan Woody Allen va incloure els seus quadres en el seu cinema

De moment, és un bon atractiu per entrar a Can Framis, on, a més, Puig s'ha decidit a descobrir una bona selecció dels seus autoretrats, en els quals sempre apareix amb un rictus molt seriós. En fa compulsivament sempre que no sap què pintar, diu. Al museu n'ha portat una petita tria dels últims vint anys. En aquests, s'hi pot veure l'evolució d'un artista que ha hagut d'anar descartant tècniques per problemes de salut. Primer van ser els vernissos, després la cola de conill, més tard el làtex..., però l'asma sempre s'anava imposant. Ara, per no ofegar-se a l'estudi, pinta amb escafandre. ■